

работитѣ, които самитѣ водачи се обѣщаха да извършатъ, а не дѣйствителностъ или поне истинната. Най-ясно се показа съ каква цѣль сж работили, когато наченаха да се извиняватъ, да лжжатъ и да отлагатъ за цѣльта съ надръжката си на чужди заржки. По-послѣ, нѣкои отъ тѣхъ не се забавиха да бѣгатъ като станаха явни лжжитѣ имъ и когато отмъщението имъ щѣше да се излѣ въ пълната си дѣйствителностъ върху и най-послѣ, когато не можаха да оправдаятъ несполуката на приетата имъ длъжностъ и тѣзи на покупката имъ. Тѣ млѣдаха да избухне възстанието други да страдатъ отъ тѣхната смѣтливостъ, а тѣмъ имъ се посвидѣ животътъ. Не стига, дѣто тѣ отказаха за цѣльта, но отвърщаха и намѣренитѣ, когато отъ една страна ги раздумваха, а отъ друга—ги заплашваха. Тѣ причиниха такива прѣпятствия щото никой да не посмѣе за излизание. Въ сжщиятъ день надвечеръ, въ читалищната стая, се събраха: Н. Костовъ, хаджи Димитръ и Д. Кукумяковъ, но какъвъ начинъ да отговорятъ на Иларионовото писмо. Най-сетнѣ дойдаха до заключение, да явятъ по-кои причина не сж излѣзли и за Гиндиевитѣ работи. Писмото спорѣдъ сагласието на тримата събрани се направи отъ Д. Кукумяковъ, което бѣлѣжаше:

Братия) Дигни—Магловци въ Разградъ!*

„Помѣнатитѣ лица въ писмото ви даватъ извинителни причини, че не могатъ да изведатъ никого и тѣ сами не искатъ да излѣзатъ. На всичкитѣ пктища се поставени военни стражи и въ градътъ кръстосватъ. Панагюрското възстание е взело голѣмъ размѣръ, спо-

*) Писмата до четата всекога се адаессираха до лица безсмени и до мѣста далечъ отъ околността на П окръгъ.